

Kapitel 1

Skåpbilen med tonade rutor bromsade in framför de två männen när de kom ut på gatan från Kronhusbodarnas kafé. Sidodörren slängdes upp. De fick varsin svart huva nertryckt över huvudet och släpades in i skåpbilen som rivstartade. Några kvävda rop hördes innan dörren smällde igen och bilen försvann ner mot Packhusplatsen.

Den ene försökte resa sig, men fick ett hårt slag i tinningen. Hans händer tvingades bakåt och ett buntband drogs runt handlederna. Han fick en hård knuff och föll ner på rygg. Bilen krängde till och han rullade fram och tillbaka på bilgolvet.

Han skrek någonting, men fick genast en spark i sidan som tystade honom.

I stället bet han sig i läppen och blundade hårt.

Tjugo minuter senare saktade bilen in och de hörde ljudet av en garageport. Kort därpå stannade de och dörren öppnades utifrån.

Starka armar högg tag i dem och förde dem otympligt och snubblande framåt. De märkte snart att de befann sig inomhus. Det luktade fukt, damm och cigarettrök.

Till slut blev de nerknuffade i en soffa och huvorna rycktes av.

De båda männen i soffan var medelålders. Den ene var mörkhårig och smal. Han hade intensiva ögon, rak näsa och tunna läppar. Den andre var bredare över buken med mer markerade drag, öronen verkade en aning för stora och han var tunnhårig, men välansad.

De blinkade mot ljuset.

De befann sig i vad som verkade vara någons vardagsrum. Bakom dem stod tre män som alla såg ut att tillbringa större delen av sin vakna tid på gym.

– Men är det inte Helan och Halvan, sa mannen som satt på en pinnstol framför dem. Även han medelålders. Han hade bruna ögon, skrattpropar och bar kostym. Han satt ledigt med ena benet över det andra. I handen höll han en cigarett. Bredvid honom satt en stor, brunsvart schäferhund orörlig. Den betraktade dem uppmärksamt.

– Vad handlar det här om, sa den kraftige och rörde sig oroligt i soffan.

Genast fick han ett slag över örat av mannen som stod bakom honom.

– Aron, nu gör vi så här, sa mannen på pinnstolen. Jag pratar och ni lyssnar. Sedan pratar ni och jag lyssnar.

Han tog ett långt bloss på cigaretten medan han betraktade dem under halvslutna ögonlock.

– Jag saknar någonting som inte bara är värdefullt utan också har en alldeles särskild betydelse för mig ... Jag vet att någon av er har den, eller att en eller båda vet var den finns. Hur det än ligger till så ska jag ha tillbaka det som är mitt.

– Lyssna på mig, sa Aron, men fick ett nytt slag över örat och tystnade.

– Jag vet vad ni ska säga, att det inte var ni. Att det måste ha varit någon annan. Att ni är oskyldiga som spädbarn. Men nu är det så att jag har sett över alla andra möjligheter. Det enda som just nu hindrar mig från att ge er det ni förtjänar är att jag är mycket angelägen om att få tillbaka min egendom. Och vi har gjort affärer länge nu. Bra affärer. Jag tänker att ni förtjänar en chans. Så jag ska ge er en möjlighet att göra rätt för er. Men märk mina ord, mer än en chans blir det inte.

Han rökte några bloss under tystnad, som om han ville att orden skulle sjunka in.

– Robert, vad säger du? Den smale mannen i soffan ryckte till.

– Herregud, jag vet ju inte ... Genast fick han ett slag över örat, det var så hårt att ögonen tårades.

– Jag kanske inte uttryckte mig tydligt nog. Det enda jag vill höra är ett ”ja”.

– Ja, sa han och hängde med huvudet.

– Aron?

– Ja. Bara en sak, sa han och hukade från männen bakom. Jag behöver ett par dagar på mig.

Robert vände på huvudet och såg på honom med stora ögon, men Aron undvek hans blick. Mannen med cigaretten reste sig från pinnstolen. Hunden tittade upp på honom men satt kvar.

– Som jag sa så är det ingen förhandling det här.

– Nej nej, sa Aron snabbt. Den är ... utomlands ... men jag kan få tag på den. Han vände sig till sin olyckskamrat i soffan.

– Jag är ledsen, sa han. Hans kamrat skakade långsamt på huvudet, men sa ingenting.

Mannen med cigaretten blossade igen medan han tänkte.

– Du får fyrtioåtta timmar, sa han och vände sig sedan mot en av gorillorna. Okej, Egil. Mannen bakom soffan gick genast bort till en dörr och försvann ut. Några sekunder senare kom han tillbaka och föste en annan man framför sig. Han hade huva och var bakbunden. Egil drog av honom huvan och knuffade honom så att han föll på knä på golvet. De två i soffan såg att han hade munkavle. Han var blond och tunnhårig och det verkade som om han hade gråtit.

Mannen med cigaretten betraktade den knästående och la huvudet på sned.

– Sjuttiofemtusen, sa han. Trodde du inte att jag skulle upptäcka det?

Mannen skakade häftigt på huvudet och försökte prata genom munkavlen.

– Schh, sa mannen med cigaretten mjukt. Ta det som en man.

Nu försökte han resa sig upp men Egil satte en fot mellan skulderbladen på honom och tryckte till så att han föll med ansiktet rakt ner i trägolvet.

Mannen med cigaretten tog ett bloss och tittade på hunden som mötte hans blick.

– Kroll, hugg!

Schäfern exploderade i en attack mot mannen på golvet. Han låg med ansiktet neråt så hunden satte käkarna över nacken och började ruska den försvarslöse mannen som skrek bakom

munkavlen. Hunden var helt tyst. Blod började rinna ut på golvet. Mannen sparkade med fötterna och försökte rulla undan men hunden höll honom i ett fast grepp.

Aron hoppade upp och skrek:

– Sluta, sluta, den dödar honom! Han trycktes genast ner i soffan igen. Mannen på golvet sprattlade men hunden höll fast. Till slut kommenderade mannen med cigaretten:

– Kroll, loss! Hunden släppte genast sitt offer och återvände till cigarettmannens fötter. Den var inte ens andfädd.

Mannen på golvet stönade och snyftade. Hans nacke var blodig och blöt av hundsaliv.

Mannen med cigaretten reste sig och gick fram till honom, sedan sparkade han honom utan förvarning hårt i huvudet. Mannen på golvet föll ihop. Orörlig. Blod började rinna ur ena örat.

Den rökande mannen betraktade honom i några sekunder, sedan askade han på honom innan han vände sig mot soffan igen.

– Man stjal inte från mig, förklarade han.

En lång sträng av blodig saliv hängde från hundens mun. Egil böjde sig ner och släpade sedan iväg den skadade. Aron kunde se att han i alla fall fortfarande andades. De två männen bakom soffan drog upp dem på fötter. Aron kände att hans händer hade domnat. När Egil kom tillbaka in i rummet gjorde mannen med cigaretten ett tecken. Egil gick fram, tog tag i Robert och började släpa iväg honom.

– Nej, hallå, vänta! ropade Aron.

– Bättre en fågel i handen, vi gör så här, sa den rökande mannen. När du har skaffat fram det jag vill ha så låter jag Robert gå. Så mitt råd är att du skyndar på.

– Vänta, vänta! skrek Robert. Aron, för helvete!

Egil klippte till honom så hårt att han sjönk ihop och ett ögonblick senare hade de försvunnit ut genom dörren.

Aron svajade till, men höll sig på fötter.

En av de kvarvarande männen föste honom framför sig mot ytterdörren.

– Och Aron, sa cigarrrettmannen.

De stannade.

– Du tror väl inte att jag skojar?

Aron Jæger skakade på huvudet innan han fick huvan på sig igen.